

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: N. G. T., nar. X, X, X,
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě ze dne 24. 11. 2021 na ochranu proti nečinnosti žalované spočívající v nevyřízení žalobcovy odvolání ze dne 16. 10. 2020 podaného proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 1. 2020, č.j. OAM-2339-15/ZR-2019,

takto:

- I. Žalovaná je povinna rozhodnout o žalobcově odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 1. 2020, č.j. OAM-2339-15/ZR-2019, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 14 342 Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 24. 11. 2021, Krajskému soudu v Plzni doručenou téhož dne, domáhal, aby soud žalované uložil povinnost rozhodnout ve věci v soudem stanovené lhůtě a zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[II] Žaloba

2. Žalobce připomněl, že je účastníkem řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), které je vedeno u Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, pod sp. zn. OAM-2339/ZR-2019. Ministerstvo vnitra (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo „Ministerstvo“) vydalo rozhodnutí ze dne 25. 1. 2020, č.j. OAM-2339-15/ZR-2020, kterým bylo zrušeno žalobcovo povolení k trvalému pobytu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce dne 16. 10. 2020 odvolání spojené se žádostí o přiznání odkladného účinku podaného odvolání a se žádostí o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Dle žalobci dostupných informací, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“) o tomto odvolání dosud nerozhodla.
3. Odvolací správní orgán je dle § 169t odst. 12 zákona o pobytu cizinců povinen rozhodnout o odvolání podaném proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně do 60 dnů ode dne, kdy dojde k předání spisu vedeného ve věci ze strany správního orgánu prvního stupně odvolacímu správnímu orgánu. Správní orgán prvního stupně je dle § 88 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), povinen předat odvolacímu správnímu orgánu spis vedený ve věci do 30 dnů ode dne podání odvolání. Vzhledem k tomu, že lhůta 90 dnů ode dne podání odvolání již uplynula, měl žalobce za to, že je žalovaná nečinná, a proto dne 5. 11. 2021 podal k nadřízenému správnímu orgánu návrh na provedení opatření proti nečinnosti.
4. Žalovaná ve vyrozumění ze dne 15. 11. 2021 uvedla, že návrh na vydání opatření proti nečinnosti je nedůvodný. Vyrozumění odůvodnila tím, že již ve věci vydala rozhodnutí ze dne 23. 7. 2021. Toto rozhodnutí však podle žalobce pouze potvrzovalo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, netýkalo se však odvolání samotného. Žalobce byl přesvědčen, že i pokud není prominuto zmeškání lhůty k podání odvolání, musí žalovaná rozhodnout i od odvolání samotném. To však žalovaná k dnešnímu dni stále neučinila. Z tohoto důvodu jsou závěry žalované ve vyrozumění ze dne 15. 11. 2021 nesprávné.
5. Žalobce měl s ohledem na výše uvedené za to, že žalovaná je ve věci nečinná. Žalobce zároveň bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis stanoví k ochraně proti nečinnosti, a proto podal předmětnou žalobu na ochranu proti nečinnosti žalované.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 27. 12. 2021. Připomněla, že oznámením ze dne 20. 8. 2019 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení podle § 46 odst. 1 správního řádu ve věci řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců z důvodu pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného

trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Dne 25. 1. 2020 vydalo Ministerstvo rozhodnutí (č.j. OAM 2339-15/ZR-2019), kterým byla platnost povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zrušena a žalobci byla stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, resp. do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, a byl mu udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Ministerstvo poučilo žalobce, že rozhodnutí nabývá v souladu s § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců právní moci oznámením, z toho důvodu nelze proti němu podat odvolání. Proti rozhodnutí lze podat žalobu k příslušnému krajskému soudu, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho doručení. Žalobce podal proti rozhodnutí žalobu, kterou Krajský soud v Plzni zamítl rozsudkem ze dne 26. 5. 2020, č. j. 57 A 24/2020-44. Žalobce proti rozsudku nepodal kasační stížnost.

7. Podáním ze dne 16. 10. 2020 podal žalobce odvolání proti rozhodnutí ministerstva ze dne 25. 1. 2020, č.j. OAM-2339-15/ZR-2019, a to spolu se žádostí o přiznání odkladného účinku podaného odvolání a žádostí o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Dne 6. 5. 2021 vydalo Ministerstvo usnesení (č. j. OAM 2339-22/ZR-2019), jímž zmeškání lhůty pro podání odvolání neprominulo, žádost zamítlo a odkladný účinek žádosti nebyl přiznán dle § 41 odst. 3 správního řádu. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal a žalovaná odvolání zamítla a rozhodnutí Ministerstva potvrdila. Žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla mj. následující: *„Komise se ztotožnila s námitkou odvolatele, že byl Ministerstvem vnitra v rozhodnutí nesprávně poučen. Odvolatel podal v zákonem stanovené lhůtě žalobu ke krajskému soudu, který ji projednal a následně zamítl. Odvolatel měl navzdory nesprávnému poučení v souladu s § 83 odst. 2 správního řádu možnost podat odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Odvolatel tak neučinil. Odvolatel přitom sám v odvolání uvedl, že si je vědom toho, že v době rozhodování Ministerstva vnitra a správního soudu nebyla otázka přípustnosti odvolání proti rozhodnutím vymezených ve výčtu § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyjasněna. Odvolatel taktéž nepodal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, kterou by rozsudek napadl. Ve věci tak bylo vydáno pravomocné rozhodnutí, které je dosud platné a které je pro správní orgány právně závazné.“*
8. Je zřejmé, že ve věci zrušení žalobcova trvalého pobytu rozhodl krajský soud. Rozhodnutí nabylo právní moci. Žalobce proti rozhodnutí nepodal kasační stížnost. Správní orgány nepřistoupily k prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání, a tudíž nemohly přistoupit ani k projednání obsahu odvolání. O obsahu odvolání (v podobě žaloby) bylo navíc rozhodnuto krajským soudem. Žalobce byl sice nesprávně poučen, avšak nebyl zkrácen na právech, neboť podal místo odvolání žalobu, o které soud rozhodl. Žalobce měl možnost podat proti rozhodnutí soudu kasační stížnost, to však neučil. Žalobce rozhodnutí krajského soudu přijal. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

9. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
10. Při jednání před soudem dne 30. 3. 2022 zástupce žalobce setrval na své argumentaci. Bylo ověřeno, že tvrzená nečinnost trvá i ke dni jednání soudu. Žalovaná nebyla jednání přítomna, neboť se jí nepodařilo navázat spojení prostřednictvím videokonferenčního zařízení. Soud nepřítomnost žalované nepovažoval za takovou překážku, aby nemohlo být v jednání pokračováno. Soud alespoň zkonstatoval obsah vyjádření žalované k žalobě, v

němž žalovaná svoji nečinnost odmítla.

11. Podle § 79 odst. 1 soudního řádu správního, *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*
12. Podle § 81 odst. 1 soudního řádu správního, *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.*
13. Podle § 81 odst. 2 soudního řádu správního, *je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.*
14. Žaloba je důvodná.
15. Není sporu o tom, že žalobce je účastníkem řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vydalo dne 25. 1. 2020 rozhodnutí (pod č.j. OAM-2339-15/ZR-2020), kterým bylo zrušeno žalobcovo povolení k trvalému pobytu. Žalobce byl v tomto rozhodnutí poučen o tom, že proti němu není možné podat odvolání, a tak se proti němu bránil žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji rozsudkem ze dne 26. 5. 2020, č.j. 57 A 24/2020-44, zamítl. Rozsudek nabyl právní moci dne 19. 8. 2020.
16. Dne 16. 10. 2020 podal žalobce odvolání proti rozhodnutí Ministerstva ze dne 25. 1. 2020, č.j. OAM-2339-15/ZR-2019, a to spolu s *a)* žádostí o přiznání odkladného účinku podaného odvolání a *b)* žádostí o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Dne 6. 5. 2021 vydalo Ministerstvo (pod č.j. OAM 2339-22/ZR-2019) usnesení, jímž se *a)* zmeškání lhůty pro podání odvolání nepromíjí a žádost se zamítá a *b)* jímž nebyl přiznán žádosti odkladný účinek dle § 41 odst. 3 správního řádu. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal, a to podáním datovaným dne 13. 5. 2021. Žalovaná následně rozhodnutím ze dne 23. 7. 2021, č.j. MV-95891-4/SO-2021, toto odvolání zamítla.
17. Co do podstaty věci, je třeba připomenout § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle jehož znění účinného do 1. 8. 2021 platilo, že *rozhodnutí ministerstva vydané z důvodu uvedeného mj. v § 87l odst. 1 písm. a), e) nebo f) zákona o pobytu cizinců nabyvá právní moci jeho oznámením.* Výkladový spor o to, zda ono znění zákona eliminovalo možnost podat proti takovému rozhodnutí odvolání či nikoliv, byl vyřešen judikaturou správních soudů až po vydání rozhodnutí Ministerstva ze dne 25. 1. 2020, č.j. OAM-2339-15/ZR-2020, resp. po rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 5. 2020, č.j. 57 A 24/2020-44. Judikatura se ustálila na závěru, že proti prvoinstančnímu rozhodnutí je možné podat odvolání.
18. Právě tento fakt vedl žalobce k tomu, že proti rozhodnutí Ministerstva ze dne 25. 1. 2020, č.j. OAM-2339-15/ZR-2020, podal odvolání (datované dne 16. 10. 2020), a to spolu s žádostí o přiznání odkladného účinku podaného odvolání a žádostí o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání.
19. Není pochyb o tom, že žalovaný správní orgán usnesením rozhodl o žádosti o přiznání odkladného účinku podaného odvolání a žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, avšak o odvolání samotném nerozhodl. Ve vyjádření k žalobě argumentoval mj. takto: „*Ve věci zrušení trvalého pobytu žalobce rozhodl krajský soud. Rozhodnutí nabylo právní moci. Žalobce proti rozhodnutí nepodal kasační stížnost. Ministerstvo vnitra ani Komise nepřistoupily k prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání, a tudíž nemohly přistoupit ani k*

projednání obsahu odvolání. O obsahu odvolání (v podobě žaloby) bylo navíc rozhodnuto krajským soudem. Žalobce byl sice nesprávně poučen, avšak nebyl zkrácen na svých právech, neboť podal místo odvolání žalobu, o které soud rozhodl. Žalobce měl možnost podat proti rozhodnutí soudu kasační stížnost, avšak tak neučil. Žalobce přijmul rozhodnutí krajského soudu.“

20. Argumentace žalované je mylná.
21. Pro věc je zásadní, že i když správní orgány obou stupňů neshledaly důvody k prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání, rozhodně to neznamena, že „nemohly přistoupit ani k projednání obsahu odvolání.“ Právě naopak.
22. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č.j. 9 As 88/2007-49 (publikován pod č. 1881/2009 Sb. NSS), uvedl mj. toto: „Z výše uvedeného tak vyplývá, že byť rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí, do právní sféry účastníka správního řízení ve smyslu § 65 s. ř. s. konstituuje až výrok rozhodnutí o zmeškaném úkonu, zde o odvolání. Dříve není najisto postaveno, jaký vliv bude mít ono podkladové a předběžné rozhodnutí na práva a povinnosti dotyčného účastníka řízení. Odepření soudního přezkumu rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak v daném případě neznamena odepření přístupu k soudu, který by mohl ve svých důsledcích znamenat odepření spravedlnosti (denegatio iustitiae), ale toliko stanovení časového okamžiku pro přístup k soudu. Na soud se lze totiž v předmětné věci obrátit se správní žalobou vždy proti případným důsledkům rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu. Rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak není vyloučeno ze soudní ochrany, neboť jeho přezkumu lze dosáhnout v rámci přezkumu finálního rozhodnutí o podaném odvolání, a účastník řízení není zkrácen na svém právu přístupu k soudu.“.
23. Je nasnadě, že správní orgán, dojde-li mu odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí spolu s žádostí o prominutí zmeškání úkonu, musí o takovém odvolání rozhodnout; nepostačí rozhodnout pouze o současně podané žádosti. Slovy kasačního soudu, byť rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí, do právní sféry účastníka správního řízení ve smyslu § 65 s. ř. s. konstituuje až výrok rozhodnutí o zmeškaném úkonu, zde o odvolání. Žalovaná tedy pochybila, když doposud nerozhodla o žalobcově odvolání a je ve věci nečinná.
24. To, jak správní orgán nazírá na rozsudek soudu ve věci (= rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 5. 2020, č.j. 57 A 24/2020-44), či na rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty, musí být vyjeveno v rozhodnutí o odvolání. Rozsudek soudu o žalobě proti prvoinstančnímu rozhodnutí, ani usnesení žalované o neprominutí zmeškání lhůty nejsou s to nahradit rozhodnutí o odvolání. Nelze se tak ztotožnit ani s tím názorem žalované, že „o obsahu odvolání (v podobě žaloby) bylo (...) rozhodnuto krajským soudem“. Je tedy na žalované rozhodnout o podaném odvolání, a to způsobem podle § 90, příp. podle § 92 správního řádu.
25. Vzhledem k uvedenému, soud ve smyslu § 81 odst. 2 soudního řádu správního uložil žalované povinnost rozhodnout o žalobcově odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 1. 2020, č.j. OAM-2339-15/ZR-2019, a to ve lhůtě do 30 dnů ode dne právní moci rozsudku.

[V] Náklady řízení

26. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně

vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši 14 342 Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč, a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3 100 Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na soudním jednání dne 30. 3. 2022.

27. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2 142 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).
28. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 30. 3. 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu